

GAMZE ARSLAN

Kanayak

5. BASKI

♥ can
çağdas

GAMZE ARSLAN
KANAYAK

Can Çağdaş

Kanayak, Gamze Arslan

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2019

5. basım: Kasım 2022, İstanbul

Bu kitabın 5. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: BPC Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No.17/1 Oda:1

Esenyurt, İstanbul

Sertifika No: 48745

ISBN 978-975-07-4068-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

GAMZE ARSLAN
KANAYAK

ÖYKÜ

♥can

GAMZE ARSLAN, 1986 yılında Ankara'da doğdu. Hacettepe Felsefe Bölümü'nün ardından Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tiyatro Bölümü Dramatik Yazarlık Anasanat Dalı'ndan mezun oldu. *Çerçialan* adlı dosyasıyla 2016 Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'ne layık görüldü. Bu dosya, Varlık Yayınları tarafından Kasım 2016'da kitap olarak yayımlandı. İstanbul'da yaşayan Arslan, dramaturgluk ve senaryo yazarlığı yapıyor.

Yüz yılı deviren babaanneme

İçindekiler

Manıklar	13
Ben Evlat, Kız Evlat!	25
Çarpmanın Sesiyle	31
Beklemek Çürütür	41
Hamra Beyoğlu'nun Kıyafetleri	53
Kız Sen Kilo mu Aldın?	63
O Bir Ağaçtır ki Cehennemın Dıbinde Çıkar	71
Teyelleme	91
Tavşan Kemıği	97
Katı ve Disiplinli Bir Organ	107
Tamam Şimdi Buldum	119
Eteęinin Altında Dünya Var	131
Eęe	139

MANIKLAR

Meme uçlarındaki ıslanmış, kokusu bozulmaya başlamış manolyaları yavaşça kaldırdı. Seneler sonra dirileşmeye başlayan bu uçlar dışında her şey toprağa bakıyordu vücudunda. Sarkmış bacak arasını avuçladı, una daldığı eliyle birbirine değmekten alarmış yerlerine pat pat diye vurduktan sonra taze manolyaları pembe meme uçlarına yerleştirip cıbil bedenine entarisini geçirdi.

Avluya ayak bastığında ucu bucağı görünmeyen arazisine baktı. Evin uzak sağ köşesindeki büyükçe yapıda havlamaktan ulumaya geçmiş itlerin sesiyle, arazinin bitiminden eve uzanan yol boyunca sıralanmış minik çanların çınlamasını işitti. Belki kırk senedir yakınına kimsenin yaklaşmadığı bu yerde yaşıyordu Sütleşen. Adı bu değildi ya, etrafın koyduğunu benimsemiş, sanki ses ederse her şeyin bozulacağını düşünmüştü. Ses etmedi Sütleşen.

İt kulübesinin önüne vardığında, kapısından içeri saldıdığı iki kalın hortumdan birine yalı, diğerine suyu azar azar bıraktı. İçerinin karanlığında, bir diğerinin kuyruğunu, tırnağını ve tüylerini kendisinin sanacak kadar kafası karışmış itler Sütleşen'in nefes alış verişini, bacak arasından yükselen un kokusunu duymuş olacaklar ki ulumalarını kesip tekrar havlamaya başladı. Sütleşen havlamaların başlamasına memnun avluya doğru seğirtirken taş taş

üstüne yığılıp, seneden seneye yeni bölmeler eklenmiş evine baktı. Kırk senedir yalnız yaşayan bu kadının her sene büyüyen evine kimse akıl sır erdiremiyordu ya, Sütleğen'e soru sormak her babayiğidin harcı değildi. Sütleğen olduğu yerden çatı katına baktı uzun uzun, öte camın arkası bütün araziye, ahalinin yaşadığı aşağıları da seçebilecek kadar yukarıdaydı. Bakar bakmaz memesindeki taze manolya kımıl kımıl oldu. O vakit ayaklarına dolanan manıklar, pataları toprağa bata çıka sertleşmiş büyükleri, taşakları yaşlılıktan sarkmış erkekleri, memeleri emzirmekten büzüşmüş dişileri Sütleğen'in etrafını sardı. Kesik kesik havlayan kapalı yerdeki itlere inat avlunun köşelerinden fırlayıp Sütleğen'e günaydına gelen özgür kedilerdi bunlar. Miv, miyav ya da çıkarabilecekleri herhangi bir kedi sesinden başka her sesi çıkarıyor, artık neredeyse Sütleğen'in dilinde konuşacak kadar dillenmiş olanlar mama diye yırtınıyorlardı.

Ossaat eli avluda çamaşır ipi olarak kurulan düzeneğe gitti Sütleğen'in. Çekmesiyle yukarıda duran büyükçe kovalar aşağı bıraktı içindikileri. Tıkr tıkr etrafa savrulan kedi mamaları Sütleğen'in hünerli ellerinden çıkıyordu. Bu sesi duyan, uykuda, çiftleşmekte, eşinmekte, yalanmakta olan öte kediler de fırlayıp geldiler avluya.

Şimdi iki ses vardı kulağında, katırt katırt özel yapım mamalarını yiyen kedilerle, neyden yapıldığı belirsiz yallarını yiyen köpeklerin şulup şulup sesleri. Sütleğen ayağını arkasından çeke çeke eve girip, bir girenin bir daha çıkışını bulamayacağı sonradan eklenmiş kısımlardan geçerek çatıya vardı. Çatının kilitli kapısını açtı, titrek solukların işitildiği büyükçe odaya girdi. Kokuyu derin derin içine çekip etrafa göz attıktan sonra eli beri yanda duran soğutuculu dolaba gitti. Sütleğen odada dışarıdakinden başka biriydi sanki, köşede kocasının başka diyar-

lardan getirdiği kasetçalardan gelen kısık melodilere kendini kaptırılmış, soğutuculu dolaptan çıkardığı kasalardaki ufak kavanozlara bakıyordu bir bir. O sıra memelerindeki manolyalar iyice ıslandı, Sütleğen zamanın geldiğini düşünerek entarisini çıkardı. Cıvıl halde, köşede çeyizlik rengârenk yemenilerin altında uyumakta olanlara yanaştı. Bu sükûneti, birinin araziye geldiğini haber veren itlerin sesi bozdu. Sütleğen, uzakları tepeden görebildiği cama yaklaştı ve arazinin en dışından evin avlusuna kadar bütün çanların bir isyanda koşturan insanlar gibi sallandığını, bağırdığını gördü. Entarisini geçirdi, çatıdan inip evin dolambaçlı yollarından geçerek kendisini avluya attı. Arazinin kapısına kadarki uzun mesafeden midir, yoksa arka ayağının adım atmaya direnmesinden midir bilinmez, rahmetli kocasından kalma motor ve bilumum motorlu araçlardan elleriyle yaptığı pırtığına bindi. Bu adı kendisi koymuştu; ufak kasası, kamyon motoru, motosiklet frenleriyle “pırtık”, ismini layığıyla taşıyordu.

Arazinin öte ucuna vardığında kapıyı zorlamaya çalışan Tarlakafa’yı fark etti. Otuzlarına gelmesine rağmen doğruyu eğriyi hâlâ ayıramayan, ağzından çıkanlar umursunmayan bir adamdı. Tarlakafa lakabını her ne kadar alınının genişliğinden olsa da, Sütleğen kafasının içinin hep boş olmasına yorardı.

“Sütleğen Ana!” diye hönkürdeyince, Sütleğen sinirle elini kaldırdı. “Araziye yanaşırsan ne olacağını bilmiyon mu sen?” diye azarladı Tarlakafa’yı. Oğlancağız utanarak, eh biraz da korkarak, ama yine de heyecanı elden bırakmayarak kekeledi. “Bebe geliyor bebe. Bizim büyük abinin, Meryem Abla’nın bebe,” dediği vakit Sütleğen’in de gözünden bir ışık gitti çatı katının camından içeri süzüldü. Hemen pırtığın kasasındaki, büyüklüğü ve ağırlığı dışarıdan bile belli olan çantayı kontrol etti. “Çantayı ben kucağıma alırım ana,” demesine fırsat bırakmadan arazi-

nin kapısına kilidi vurup hızla gazladı. Arkadan Tarlakafa'nın "Beni almayacan mı ana?" diye bağırışını duydu.

Sütleğen'i doğum için bekleyenler ayakta karşıladı, herkes onun yanında yerini bilirdi. O hem doğurtan, hem de öte dünyaya yolcu edendi. İmam bile yanında el pençe durur, Sütleğen'in eline doğanlarla elinden toprağa varanlara saygıdan sus pus olurdu. Doğurturken de musallada ölüyü ak pak ederken de sudan çıkmayan buruşmuş ellelerine vardı hemen Meryem'in herifi. "Sütleğen Anam ellerin dert görmesin," diyebildi sadece. Hepsi memesinin olduğu yerdeki ıslaklığı fark etmiş ama gözlerini dikip bakmaktan imtina etmişti. Sütleğen ebelik yaparken de ölüyü yunarken de bir başına girerdi içeri. Doğum da ölüm de selamlaşıp vedalaşacak yerler değildi ona göre. Çantasıyla içeri girdiğinde senelerdir doğum yaptırmasına rağmen elleri titriyordu. Bu başka olacaktı, Meryem'in gebeliğini dikkatle takip etmiş, karnını eliyle ölçüp biçmiş, yediğine içtiğine bakıp vaktin gelmesini beklemişti.

Dışarıda bekleyenler izmarit bile yakmıyor, soluksuzca, Sütleğen'den korkularıyla bebenin o ilk çılgılığını bekliyorlardı. Ve nihayet o keskin çılgılık kapı aralığından fırlayıp Meryem'in herifinin kulağına vardı. Bir oh çekti ahali, imam içinden okuduğu dualardan kurumuş kalmış dudaklarını bir çırpıda ıslattı. "Çok şükür," fısıldaşmalarıyla bütün kasaba birbirine dolanmışken içeriden Meryem'in çılgılığı vurdu bu defa mutlu yüzlere. Sütleğen kapıyı açtığında elinde kundağına sarılmış cansız bir kız çocuğu duruyordu. Meryem içeride acıyla inerken kadınlar yanına girmiş, herifi ise Sütleğen'in elinde kundakla her yanı kapanmış bebesine bakıyordu. Sütleğen, "Başınız sağ olsun," dedi sadece. Memelerinden gelen süt iyice arttı o anda, artık entarisinin üstü sarkık memelerini belli edecek kadar ıslanmıştı. Meryem'in herif azcık bakabildi bebesinin yüzüne, gözyaşları akarken Sütleğen,

“Kızdı,” dedi. Bu kaçınıcı kızdı hepsi biliyordu, çentik çentik bebek mezarları bitmişti mezarlıkta. Gözden kaçır da üzerine basarız diye hepsinin başına beyaz bir tül bağlanmış, yaşasaldı giymeleri gereken gelinliği göster-tircesine yerleri belirtilmişti.

Sütleğen yine tek girdi gasilhaneye. Sanki içinde do-ğumun da ölümün de ağırlığını taşıyan, elinden düşür-medığı çantayı açtı. Her işlemleri usulünce yaptı. Seneler-dir bildiğini bir kere daha tekrar ediyordu. Acaba kocası-nı nasıl yıkamışlardı? Uzun müddet olmuş, tırıyla çıktığı yoldan daha dönmemişti. Sütleğen dışında tüm ahali bu durumdan şüphelenmiş, belki de en çok kendilerine uzak ülkelerden getireceği alet edevat için üzölmüşlerdi. Bir tek Sütleğen sakindi, kocasının işi buydu, evlendiril-diklerinin ilk gününden beri bu böyleydi, uzun yol ne demek bildiğinden sakinliğini korurdu. Ama kötü haber eninde sonunda ulaştı. Sütleğen’in kocasının tırı dağlık alanda, bir köşede, herifi ise ormanın içinde, Sıgırkopa-ran’ın orada, alt tarafı yok halde bulunmuştu. Ayı yaptı dedi herkes, herifin yarısını kaptığı gibi götürdü. Sütle-ğen yirmisinde dul kalmış, ossaatten sonra yanına kimse-yi yanaştırmamıştı. Herifinin yarısı yenmiş ölüsünü alıp kendi arazisine gömdü. Hiç bilemedi Sütleğen parça be-denin nasıl yıkandığını. Şimdi önündeki tazecik bebek, kocasının o halini düşününce capcanlı geliyordu gözüne. Kefenini özenle sardıktan sonra tabuta yerleştirip teslim etti ahaliye. Bir beyaz tül daha rüzgârda dalgalanmaya başladı mezarlıkta.

Ahali ne yapacağını bilemez halde kasaba meyda-nında toplanmış, Sütleğen’in ağzına bakarak oturuyordu. Bu defnettikleri kaçınıcı kız çocuğuydu, Sütleğen’in do-ğurttuğu erkek çocukları kasabadan bir bebek ölüsü çık-tığının farkında olmadan koşturup duruyorlardı etrafta. Büyükler kafa kafaya verip konuşuyor, son iki yıldır kız

çocuğa kıran girdiğini, bir lanetin gelip çöktüğünü, bir yerde hata ettikleri için bütün kız çocukların öldüğünü söylüyorlardı. Sütleğen her defasında “Olanla ölene çare yok,” derdi, yine öyle dedi. Bebek annenin rahminden çıkıp da ilk çığlığı bastığı anda soluksuz kalıp göçüveriyordu bu dünyadan. Sütleğen’in anlattıkları karşısında, büyümüş karınlarını korku içinde tuttu iki anne adayı. Artık kimse doğumu heyecanla beklemiyor, bir yolu olsa da bebekler hep karında yaşasa diye iç geçiriyordu. Doğumuna çok az kalmış Açıkğöz Avni’nin karısı Mercan, “Ben hastanede doğuracağım,” diye sessizliği bıçak gibi böldü. Korku tepeden süzölen bir kuşun kanatları gibi bütün ahalinin vücuduna değdi sanki. Çıt çıkmıyordu, Mercan gözünü kırpmadan öfkeyle Sütleğen’e bakarken, ne tepki verecek acaba diye bekleyenlerin arasında Sütleğen sakince pırtığına binip uzaklaştı.

Mercan’ın üzerine vardı herkes, senelerdir bu kadın doğumlarında da, ölümlerinde de yanlarında olmuştu, ağzından çıkan ne menem bir şeydi. Açıkğöz Avni karısına arka çıkarak, “Bu Sütleğen cadısında var bir şey, bu bebeler durduk yere niye ölsün,” dedi. Ahali öfkeleni, kimse Avni’nin dediğine kulak asmadı. Diğer gebe kadın Mercan’a yaklaşıp “Ya erken gelirse, o zaman ne edeceksin? Onca yolu nasıl gideceksin de varacaksın hastaneye? Bugün yarın gelmeyecek mi Mercan, kaç günün kaldı, saydık işte,” diyebilirdi sadece. Avni ağzından salyalar aka aka, “Kim girebildi arazisine? Manıklarım var diye kasabada it bırakmadı. Hepsini hapsetmedi mi?” diye söylendi. Ahaliden biri, “Dul kadın, itlere de, kedilere de bakıyor. Ne konuşuyon Allah aşkına Avni. Ağzının ettiği laflara bak hele. Hadi get işine!” diye çıkıştı. Ahali öfkeyle yanlarından ayrılırken Avni arkalarından, “Bu cadının ne mal olduğunu göstereceğim size,” diye bağırdı.

Sütleğen elinde koca çantası arazisine vardığında

manıkları hemen ayağına dolandı. Gözü çatı katının camında, nefes nefese çekti kovaların iplerini. Mamalar başından aşağı dökülürken hızla eve girdi. Mercan'ın ettiği laf kulaklarında büyüdükçe evin dolambaçlı geçişlerini unuttu sanki. Bir girdiği yerden çıkamıyor, çıktığında da bir türlü çatı katına varamıyordu. Manıkların, itlerin, çatı katından gelen hırıltıların sesleri kulağında büyüdükçe büyüdü. Yukarı çıkmaya çalıştıkça bir oda daha çıkıyordu karşısına, bitimsiz bir yolda kaybolmuştu. Memelerinden gelen süt kurumuş, uçları tırış tırış hale gelmişti. En son ağzını, burnunu kapamadan asla girmedığı o odada buldu kendini. Et çürüğü kokusuyla, iyice ağırlaşmış çantayla olduğu yere düşüp bayıldı.

Gözlerini açtığında ne kadar süre öyle yattığını anlayamadı önce. Kendine gelir gelmez hızla çantayı alıp çıktı odadan. Bir anlık baygınlıktan sonra aklı başına geldi. Bir çırpıda buluverdi çatı katının yolunu. Çantayla içeri girer girmez soğutuculu dolaba uzandı, içi süt dolu ufak kavanozları çıkardı. Entarisini soyunup pembeliği gitmiş meme uçlarını sıkmaya başladı. Ama süt gelmiyordu, uğraştı, yine altmış yaşındaki kadın memesi haline gelmişlerdi. Her şey bitti diye düşünürken çantasını açtı çabucak, dikkatlice kavradı kundakta usulca duran kız bebeğini. Bir kere koklaması yetti, memeleri tekrar dirileşti, pembelerinden kremi sıvı süzölmeye başladı. Boş bir kavanoza akıttı sütünü. Hiç doğuramadığı çocuklarını düşünerek, anneliğin memeden öte bir şey olduğunu bilerek. Kocasına da, kendisini hiç düşünmeden veren ana babasına da katlanmasının tek yolu bir çocuktü. Uzun yola gidiyordu koca, yok gibiydi. Ama olmadı. Kocasının ikinci karısıydı, ondan önceki karısı hasta yatağında öyle çaresizce, tek başına gidivermişti bu dünyadan. Sütleğen hatırlıyordu, onların da yoktu bebeleri, olmamıştı. Biliyordu, bir çiçek gibi içinde tohum büyü-

tebileceğini, emindi Sütleğen. On yedi yaşında anladı ki hiç çocuğu olmayacak, kocasının eksikliği sadece uzun yolda değil, aynı zamanda bacaklarının arasından çıkan işe yaramaz sıvıdaydı.

Geceden meme uçlarına koyduğu manolyaların süt-le birleşerek gelen kokusuyla uyandı. Son olanlardan beri arazisinden çıkmıyordu. İtlerin yalı için çürük et koka- odaya burnunu sıkı sıkı kapayarak girdi, satırla usta bir şekilde kopardığı etleri ekmekle buluşturdu. Avluya çıktığında itlere yalını vermeden önce köşeye gitti, kocasını gömdüğü yere. Hiç düşünmeden küreği alıp nefes nefese kazmaya başladı toprağı. Arkasından sürüdüğü bacağı bile bana mısın demedi, gittikçe açılıyordu mezar, Sütleğen vurdukça itlerin kesik kesik havlaması güçleniyor, aç halleriyle bambaşka bir hal alıyordu. Bu sabah her gün geçirdiği sabahlardan biri olmayacaktı sanki, kazdıkça iyice anladı bunu. Kendinden geçmiş, derine ulaşmaya çalıştığı sırada uzaktan kopan bir davul zurna sesi işitti. Küreği bırakıp sese kulak verdi; bildiği, yakında olacak bir düğün yoktu. Anlayamadı Sütleğen, tellerle çevrili arazinin ormana bakan tarafında bir çift göz seçti gözleri. Elinde kürekle o tarafa koşturmaya başladı, yakınlaştıkça bunun Tarlakafa olduğunu anladı. Sütleğen kararlılıkla tellere doğru kürekle bir tane geçirdi. Tarlakafa korkuyla geri sıçradı. “Dur Sütleğen Ana ne yapıyon ya? Benim ben.” Sütleğen burnundan soluyarak “Neden kapı yanından gelmedin? Ne istiyon?” diye sordu. Tarlakafa belli ki koşturarak gelmiş, eksik aklıyla, “Toprak kazıyordun ya, duymadın çanları. Mercan doğurmuş, bir kızı olmuş ana. Onu demeye geldim, duymuyon mu davul zurnayı?” deyince Sütleğen buz kesti. Tarlakafa onun ulağı gibiydi, senelerdir kapısını aşındırmaya o gelir, eksik aklıyla havadisleri verip uzaklaşırdı. O ne kadar anlamasa da Sütleğen biliyordu ki bu doğum onun sonu ola-

caktı. Bir de kız çocuğu. Açıkgöz Avni boş durmaz, hesabını sormaya gelirdi. Karısı Mercan'ın kafasına hastane-
de doğum fikrini de o sokmuştu. Sütleğen itlerin, ma-
nıkların mamasını da, kocasının mezarını kazmayı da
unutup hızla içeri girdi. Yapması gereken şeyler vardı.

Açıkgöz Avni kasaba meydanında babalığını ilan ediyor, bir yandan da kasabalının şaşkın bakışları arasın-
da herkesi evine davet edip kendi gözleriyle kızını gör-
melerini istiyordu. İşte şimdi tam erkek olmuştu, salya-
ları olduğundan fazla akmaya, sesi hiç çatallanmadan
gürleşmeye başlamıştı. “Size o cadı bebelere bir şey yapı-
yor demiştim,” dedi. Kimsenin aklına yatmıyordu ya,
peki bu yaşayan kız bebese? Bu geldiyse belli ki kıran da,
musibet de yoktu. Hepsine bir cesaret gelmiş, Açıkgöz
Avni'nin söylediklerine sıkıca tutunmuşlardı. “Avni doğ-
ru diyor olabilir,” dedi biri. Diğer, “Bizi doğuma da, ölü-
me de koymadı içeri. Bir bityeniği var bu işte,” diye yük-
lendi. İmamın aklına yatmıyordu yatmasına, ama köpük
köpük yükselen bu denizi de dindiremiyordu. Şimdi
bütün kasaba meydana yığılmış, doğan bebe için dağıtı-
lan yemeklere kaşık sallıyor, Avni'nin salyalarını izliyor-
lardı. Mercan, doğumdan yorgun düşmüş gözleri perde
perde inerken, hemen karşısındaki beşikte minik göğsü
inip kalkan kızına bakarak uyuyakalmıştı.

“Belki kocasını da o öldürmüştür!” diye haykırdı biri.
Bir balon sanki sözcüklerle şiştikçe şişiyor, bütün kasaba-
nın üzerini kaplayıp öte sesleri işittirmez oluyordu. Süt-
leğen o balonu patlatacak iğneyi çoktan çıkarmıştı. Koca-
sının yarı açık mezarı bir tarafta her şeyi düzenledi. İt
kulübesinin kapısından çektiği ipi arazi kapısına kadar
uzatıp, manıkları tek tek toplayarak kocasından kalan tı-
rın arkasına yerleştirdi. Hemen çatı katına koşturdu, hı-
rılıtlar ve belirsiz sözcükler arasında en büyüğü iki yaşına
gelmiş kız çocuklarını bir bir tıra indirdi. Sütleğen on bir

kız çocuğunu, kendi memelerinden sağdığı kavanozdaki sütlerle manıkların yanına yerleştirmişti artık.

Kasabalı doğru söylüyordu, gerçekten de bir yerde hata ettikleri için bütün kız çocukları Sütleğen'in himayesine geçmişti. Koca çantasında sakladığı eterle ana rahminden çıkan kız bebelerini bayılıp ölü gösteriyor, kimseyi içeri koymadığı gasilhane ritüeli sırasında da bebeği taşla değiştiriyordu. Bunu uzun zaman düşünmüştü, neticede doğan her kız ölmeye mahkûm değil miydi? Ölüm, soluk yokluğundan öte bir şeydi ona göre. Kimse-nin uğramadığı bu kasabada kız çocukları erkenden evlendirilmek için büyütülüyor, hayvan beceren adamların yatağına teslim ediliyordu. Tıpkı kendisi gibi. Sütleğen köpekleri de manıkları da kız çocuklarını da kurtarıırken bunları düşünmüştü.

Kocası sağken uzun yoldan eve geleceği bir gece Sütleğen derin uykusundan bir sesle uyanmış ve kocasının arazideki manıklardan birini boynundan tutup köşeye götürdüğünü görmüştü. O gün, o manığın korkunç bağırtısı için kocasını öldürmeye karar vermişti Sütleğen. Bir dahaki gidişine kadar ses etmeyip, mide bulantısıyla geçirdiği günlerde planlar yapmıştı kafasında. Tır kasabaya dönüş yolundayken ormandan fırlayıp önüne doğru koşturmuştu. Kocası farların önünde beliren karısını görünce aniden frene basmış, tırdan inmişti. Sütleğen bir şey demesine fırsat bırakmadan kocasını eter ile bayıltmış, sadece belden aşağısını, kadınlara hükmeden o yarıyı almıştı işte. O yarı ile doyuracaktı itlerini peyderpey. Kocasının diğer yarısını ormanda, tırını da yolda öylece bırakıp uzaklaşmıştı.

Sütleğen her şeyi tamam etmiş, tıra ihtiyaç duyacağı pılı pırtıyı almış hızla çıkıyordu araziden. Arazinin girişinde köpek kulübesinden çektiği ipi kapıya bağlamıştı bile. Dönüp evine baktı son kez, kırk senesini verdiği,

"Buradayız! Size çiçek isimleri sayıp, romantizmi, oradan aşkı, oradan bağı, yankı yankı sızlatan sevdayı, hadi hiç olmadı belki sevgiyi anlatmak için değil! Hayır!

Size burada çiçekleri de hayvanları da anlatmayacağız. Görülmemiş bir çiçek açmadan bahsedeceğiz. Güzel bir ad seçtik bize.
'Görülmemiş bir çiçek açma.'

Zorlu ana kız ilişkisi; kadın olmak; yakıcı tutkular; sahibine de tarihe de sahip çıkan giysiler; iççilerin hakkını kollayan fabrikalar; kimsenin uğramadığı kasabalarda yaşananlar ve sokaklarında hakkını arayan uzuvların gezindiği büyükşehirler... Toprak altında yatanlardan, rüyada yankılananlardan ve otopsi masasındaki artıklardan yola çıkıp yeniden kurgulanan hayatlar bunlar... Ölülerini öldürmeyen, cansıza ses veren, etin, kemiğin, kanın, toprağın ve düşün diliyle direnmeye, isyana ve özgürleşmeye çağıran öyküler.

İlk öykü derlemesi *Çerçitalan*'la 2016 Yaşar Nabi Nayır

Öykü Ödülü'ne layık görülen Gamze Arslan yine şairtici ve özgün bir öykü kitabıyla okurların karşısına çıkıyor. *Kanayak* duru bir dil ve alabildiğine yaratıcı bir kurguyla kırsaldan büyükşehirlerle geniş bir coğrafyayı kat ederek en acımasız gerçeklere tercüman oluyor.

Çocukkoğuşları Akademisyenleri Öyküleri Yürüştürme Akademi ve Çocukkoğuşları Akademisyenleri Öyküleri Yürüştürme Akademi

 CAN

canoyunlari.com | f | b | t canoyunlari

Öykü

ISBN 978-975-07-4068-6

9 789750 740688